

Sygn. akt V KK 21/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 kwietnia 2018 r.,

sprawy Ł.J.

skazanego z art. 281 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 30 czerwca 2017 r., sygn. akt IV Ka [...] /17,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. akt II K [...] /15,

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w S., rozpoznający sprawę Ł.J. i A.G., uznał oskarżonego Ł.J. za winnego popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. (pkt I), czynu z art. 244 k.k. (pkt II), czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt III), czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt IV), czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt V) oraz czynu z art. 281 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. (pkt VI) i za to skazał go na karę łączną 4 lat

pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkody w ten sposób, że zasądził solidarnie od obu oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego S.K. kwotę 18.200 zł.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego Ł.J. zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie, że Ł.J. dopuścił się czynów opisanych w pkt I, II, III i VI części wstępnej wyroku w sytuacji gdy brak ku temu obiektywnych dowodów;

- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k., poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów oraz uznanie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego Ł.J.;

- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 k.p.k., poprzez pominięcie rozważań dotyczących tak istotnych kwestii jak analiza osoby współoskarżonego A.G. jako szczególnego dowodu z tzw. pomówienia;

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 281 k.k., poprzez uznanie, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu w sytuacji gdy brak ku temu jednoznacznych dowodów;

- rażącą niewspółmierność wymierzonej kary za czyny IV i V.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w G. zaskarżony wyrok w części dotyczącej Ł.J. utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego Ł.J. zarzucając – w odniesieniu do czynów I, II, III i VI przypisanych skazanemu w wyroku Sądu Rejonowego w S. – „rażącą i mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pozorną, chybioną i niepełną, a więc wadliwą kontrolę odwoławczą orzeczenia sądu pierwszej instancji i nienależyte rozpoznanie przez Sąd odwoławczy zarzutów naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k., co doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku sądu pierwszej instancji mimo, iż zebrane w sprawie dowody ocenione w sposób zgodny z zasadami wynikającymi z przepisów postępowania karnego i z poszanowaniem praw oskarżonego wynikających z art. 5

§ 2 k.p.k. nie pozwalały na dokonanie ustaleń faktycznych uzasadniających skazanie oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów. W efekcie doszło do skazania oskarżonego bez udowodnienia mu winy w sposób gwarantowany przepisami postępowania karnego”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 17 stycznia 2017 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja obrońcy skazanego Ł.J. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że zgodnie z art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Takie unormowanie powoduje, że podstawy kasacji nie może stanowić samoistny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, zarówno, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas kiedy, dla ominięcia owego ustawowego ograniczenia, przyjmuje postać zarzutu obrazy prawa. Przedmiotem kasacji może być jedynie prawomocny i kończący postępowanie wyrok Sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.).

Skarżący wskazanych powyżej regulacji, związanych z funkcją i przedmiotem kasacji, nie respektuje. Uważna lektura podniesionych w kasacji obrońcy skazanego Ł.J. zarzutów oraz ich uzasadnienia pozwala na stwierdzenie, iż w rzeczywistości są one powtórzeniem dwóch pierwszych zarzutów apelacji i odnoszącej się do nich argumentacji oraz sprowadzają się do zanegowania przeprowadzonej w sprawie przez Sąd pierwszej instancji i aprobowanej przez Sąd odwoławczy, oceny zebranych dowodów i podważenia dokonanych ustaleń faktycznych co do sprawstwa Ł.J. w zakresie przypisanych mu przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. (pkt I), z art. 244 k.k. (pkt II), z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt III) i art. 281 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. (pkt VI). Świadczy o

tym dobitnie porównanie treści uzasadnienia kasacji z uzasadnieniem apelacji. Autor kasacji – chcąc „wykazać zasadność zarzutów” – przekopował całe fragmenty uzasadnienia zwykłego środka odwoławczego odnoszące się do obecnie kwestionowanych czynów (oprócz czynu z pkt III, co do którego skarżący nie zamieścił żadnej argumentacji). I tak, jeśli chodzi o czyn z pkt I, to skarżący w dalszym ciągu kwestionuje oparcie skazania na wyjaśnieniach współoskarżonego A.G. Kwestia ta była zaś już wcześniej przedmiotem rozważań Sądu I instancji oraz Sądu odwoławczego, który zaaprobował ocenę wartości tego dowodu. Podobnie rzecz się ma ze skazaniem za czyn z pkt II, gdzie skarżący nadal kwestionuje oparcie ustaleń faktycznych na zeznaniach funkcjonariuszy Policji oraz wskazuje na brak ustaleń co do obecności M.K. na miejscu zdarzenia, które to kwestie – wbrew twierdzeniom skarżącego – zostały wszechstronnie rozważone i ocenione już przez Sąd Rejonowy. Co zaś się tyczy skazania za czyn z pkt VI, to i w tym zakresie skarżący w dalszym ciągu kwestionuje ustalenia Sądu I instancji dotyczące postępowania skazanego, w szczególności uznanie, że użył on wobec pokrzywdzonego D.C. przemocy w celu dokonania skutecznej kradzieży samochodu osobowego. Wynika ono jednak wprost z zeznań samego pokrzywdzonego oraz świadków: R.W. i P.J., bezpośrednio uczestniczących w zdarzeniu, a także towarzyszących im osób: J.B., L.S. i M.N., które to zeznania jako spójne i konsekwentne Sąd uznał za wiarygodne bowiem tworzą logiczną całość i nie zawierają podważających je sprzeczności.

Jakkolwiek powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym może być w niektórych sytuacjach skuteczne, to dotyczy to jedynie przypadków, gdy Sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów apelacyjnych i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Nie jest bowiem funkcją kontroli kasacyjnej ponowne, dublujące niejako kontrolę apelacyjną, rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r., IV KK 89/10, OSNwSK 2010/1/848).

Kontrolowane orzeczenie Sądu Okręgowego w G. spełnia tymczasem standard wyznaczony przez art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy przeprowadził

kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób wszechstronny, nie pomijając w swoich rozważaniach żadnego z podniesionych w apelacji zarzutów. Odniośł się zatem do zarzutu obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., w tym kwestii wiarygodności wyjaśnień współoskarżonego i przyjętej konstrukcji współsprawstwa (s. 7 uzasadnienia), art. 5 k.p.k. i art. 410 k.p.k. słusznie podnosząc, iż obrońca skazanego nie wskazał na czym miałyby polegać naruszenie tych przepisów (s. 7 - 8 uzasadnienia), art. 424 k.p.k. (s. 11 - 12 uzasadnienia) oraz zarzutu obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 281 k.k. (s. 10 uzasadnienia). Sąd odniósł się również do podniesionego zarzutu rażącej niewspółmierności kary (s. 15 - 16 uzasadnienia) oraz błędu w ustaleniach faktycznych (s. 8 - 15 uzasadnienia), trafnie przy tym uznając dokonaną ocenę ustaleń faktycznych za zgodną z zasadami procesowymi określonymi w art. 5 i 7 k.p.k. W sprawie nie doszło więc do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlatego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy.

Kasacja - jak słusznie wskazuje prokurator w odpowiedzi na nią - nie wskazała żadnych usterek proceduralnych, w tym również tych, które mogłyby zakłócić proces prawidłowego konstruowania stanu faktycznego, jak również rzeczywistych wad w ocenie konkretnych dowodów, które powodowałyby przekroczenie granic ich swobodnej oceny. Proces rozumowania Sądów obu instancji nie był ani fragmentaryczny, ani też mało wszechstronny, co w konsekwencji skutkowało wysnuciem prawidłowych wniosków, sprowadzających się do braku jakichkolwiek wątpliwości co do zawinienia Ł.J. również w odniesieniu do czynów I, II, III i VI przypisanych skazanemu w wyroku Sądu Rejonowego w S.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.

Z uwagi na trudną sytuację materialną skazanego, Sąd Najwyższy uznał za stosowne, kierując się treścią art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. i art. 518 k.p.k. zwolnić go od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

a.1.